

Bosc de can Gordi

Granollers

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carretera de Montmelò, 08400-GRANOLLERS
Emplaçament: A la serra de Ponent

Coordenades:

Latitud: 41.56891
Longitud: 2.26851
UTM Est (X): 439012
UTM Nord (Y): 4602173

Classificació

Número de fitxa: 08096-332
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Zona d'interès
Estat de conservació: Regular
Notes de conservació: L'estat de conservació de la vegetació és força bo, degut molt possiblement a les tanques vegetals que formen espècies com l'esbarzer ("Rubus ulmifolius"), la vidalba ("Clematis vidalba") i l'arítjol (Smilax aspera) als marges. De tota manera es troba en una zona amb molta pressió per trobar-se al costat del Circuit de Catalunya i el polígon industrial en construcció.

Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat: Pública
Titular: Consorci de la Zona Franca
Autor de la fitxa: ARQUEOCIÈNCIA - J. M. Huélamo
Data de registre de la fitxa: dl., 01/10/2001 - 02:00

Descripció

S'arriba des de la carretera de Masnou i, una vegada passat Palou, es gira a la dreta per agafar la via interpol·lar del Circuit de Catalunya, sortint més endavant d'aquesta carretera en direcció cap a Montmeló, després de passar per sota d'un pont i superar una rotonda,

seguint aquesta nova carretera, es gira a la dreta del polígon industrial que allí es troba. Al final es troba el bosc que té de fons el Circuit de Catalunya, per la qual cosa es tracta del segon bosc més freqüentat del terme de Granollers, per les acampades que allà es realitzen durant les competicions del Circuit (ROMERO, 2000). Es tracta d'un alzinar que es desenvolupa a una zona seca i bastant assolellada. Ocupa una superfície de 44.250 metres quadrats, és a dir, 4'425 Ha. La seva associació amb marfull degradat li ofereix impenetrabilitat. Encara que l'alzina és l'espècie principal del bosc (417 peus/ha), comparteix protagonisme amb el pi pinyer (213 peus/ha). Aquesta espècie acompanyant, presenta una mitjana d'alçada d'uns 16 metres, constituint un estrat arbore superior al que formen les alzines, que presenten només una mitjana de 6 metres d'alçada. Sota la capçada de les alzines creix un sotabosc pobre en espècies, ja sigui per la poca radiació solar que arriba a terra, com per la degradació que han patit aquests ecosistemes que ha provocat la disminució de la diversitat del seu sotabosc. Les espècies característiques són el galzeran ("Ruscus aculeatus", l'esparraguera boscana ("Asparagus acutifolius) i la rogeta ("Rubia peregrina"). Totes són considerades espècies esciòfiles, és a dir, amants de llocs ombrívols. L'arbust més detectat és el galzeran, amb una presència majoritària, fet que li dona el rang d'arbust per excel·lència dels boscos granollerins. L'esparraguera també presenta valors alts de presència i densitat propers als del galzeran. La rogeta, a diferència de les dues espècies anteriors, només és pròpia en Granollers d'aquests sotabosc d'alzinars. Les lianes, sobretot l'heura, tenen un altíssim recobriment sota les capçades dels arbres. Altres lianes acompanyen el sotabosc: són la vidalba i l'arítjol, que creixen conjuntament amb espècies com l'esbarzer o el ginestó als marges. Una dada interessant que s'ha de destacar és el fet de trobar una gran densitat d'alzines arbustives (de perímetre inferior a 5 cm i d'alçada no superior a 1'30 m). Aquest fet ens indica que si el bosc segueix el seu curs normal, la regeneració de les alzines es troba garantida. En el cas particular d'aquest bosc de can Ferran, on trobem la major densitat d'alzines arbustives, molts d'aquests individus arbustius són soques que han crescut després d'una estassada d'arbres. Com avui en dia es poc rentable vendre la fusta d'alzina, han cessat les estassades arreu o selectives d'alzines i per aquest motiu les soques creixen vigorosament (ROMERO, 2000). A seu interior creixen les següents espècies arbòries: alzina, arç blanc, lledoner, pi blanc, pi pinyer, roure martinenc (ROMERO, 2000).

Observacions:

Foto 3: Autor, Pere Cornellas.

Història

Aquest, com la resta dels boscos que encara existeixen a Granollers, només són els fragments de les grans masses arbòries que recobrien en el passat la plana vallesana. Sembla molt probable que la seva perduració sigui el resultat de fets com l'inaccessibilitat del terreny on es produeix el seu creixement, lo que ha provocat el seu sòl no sigui rentable; l'activitat de la pagesia de la perifèria de la ciutat, que ha preservat els seus boscos per extreure els productes amb els que compaginava l'agricultura i la ramaderia (ROMERO, 2000).

Bibliografia

ROMERO, F. Xavier et al. (2000) Turisme naturalista. Granollers: Taller d'Ocupació "la Font". Document mecanografiat.

